

KIRMIZI LÂLELER

Yunus Emre Oldaç

Editör

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Sezen Çağlı

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-6718-06-7

1. Baskı: Mart 2024

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altuntepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Ticaret Anonim Şirketi

Beytepe Köy Yolu No:3 Bilkent/ANKARA

Sertifika no: 46519

*“Kuřkusuz Allah, gençliđini Allah’a itaat
yolunda tüketen genci sever.”*

(Hadis-i Şerif)

Kitap ve Edebiyata Dair

İnsan, bazen sevdiğini bir tek gül ile ifade eder. Ama bazen de o gülü, envaiçeşit çiçekler içerisinde, demet hâlinde takdim eder.

İşte kitap ve edebiyat da öyledir: Sevdiğimiz hayat tarzından ya da düşünce ve inançlarımızdan bir demeti sevdiklerimize sunmaktır. Küçük dünyamızda büyük hikâyeler yazmaktır.

Bir yeni yaşam, bazen bir nebatta bir damla su ile başlar. Bir kitap ya da herhangi bir edebî eser de solan hayatlarda yeniden can olabilir.

Sanatçı da sanat ile düşünce pınarından şelaleler oluşturan kişidir.

İnsana sunulan en güzel şey ise yeniliktir; her yeni gün, taze açan bir çiçek, samimi kurulan bir cümle gibi.

Ya da bir filizin ilk kez güneşi görmesi, bir kozanın kelebeğe dönüşmesi, bir bebeğin ilk kez gülümsemesidir.

Veyahut baharla Çukurova'da toprağa düşen ilk damladır. Yörük çadırından Toros dağlarına düşen ilk karı görmek, elleri kınalı bir annenin elinden yayık ayrıntı içmek, kuzuların yemyeşil ovalarda meleşmesidir.

Yahut da bir meşaledir; karanlıkta yol gösteren ateş böceği gibi cılız ya da güneş gibi parlak bir ışıktır cehaletin karanlığında.

Kitap ve edebiyat da öyledir.

Velhasıl düşünce ve inanç ile yeniden dirilen, hayata tutunan insana hizmet etmek en büyük gaye olmalıdır.

Yunus Emre Oldaç

İçindekiler

Neredesin Ay Yüzlüm? (Önsöz)	1
Kırmızı Lâleler	7
Sarı Çiçek	11
Kadın ve Çocuk	16
Seyyah!	19
Gençliğin Karanlık Dönemi	22
Bilim Hastalığı	26
Gelecek, Gelecek, Gelecek	30
İfadelerin Yorgunluğu	34
Dinî Değerlerimiz	36
Yenilik Arayışları	39
Günah Çıkması	42
Gençlik Darbesi	45
Doğru Yönelimler	49
Korkulan Şeriat	51
Ashabıkehf Gençliği	54
Cennet Çocukları	59
Gençliğe Biçilen Değer	62
İbadetlerin Zaman Boyutu	65
Kutuplaşmamak Adına	70
Müminin Dünyası	75
Tebliğ, İrşad ve İ'lâ-yı Kelimetullah Açısından Gençlik	78
İnsanın İdeal Tanımı ve Gençliğe Bakış	82
Enaniyet Kalıpları	85
Sinesi Mangal Gibi Olmuş Gençlik	89
Küçüklükte Büyüyenler	92
“Keşke” Haykırışları	96

Dinin Garibi Gençler	101
Kendini Tanıyan Genç	105
Talihliler ve Talihsizler	107
Civanmert Gençler	110
Dikkatle Bak, Dikkatle Bas	113
Doğurgan Gençlik	116
Benim Vazifem	119
Allah'ın Bilinmesi	122
Allah'ın Varlığı Hakkında	127
Bilim Aldatmacası, Düzen İstismarı	132
Latifemsi Sorular ve Cevaplar	135
Dinin Uytucu Olması	138
Rollerin Değişkenliği	144
Giden Gençliğin Ardından	149
Hedefsiz Yarınlar	152
Büyük Görünme Hastalığı, Dev Şahsiyetler	154
İradenin Serbestliği, Dinin Hürriyeti	159
Sarayda Yetişen Çocuk	163
Fakir Genç	167
Kazandıran Piyango	171
Parlak Vaatler	174
Allah Aşk Derecesinde Sevilir mi?	177
Dinin Unutulduğu Yerler	180
Dinin Ucuza Gitmesi	183
İslam'da Minnettarlığın Bildirilmesi	187
İrticalî Olmak	191
Çok Korkulan Akıbet, Bitmeyen Ümitler	198
Cennetin Gölgeleleri	203
Olasılık Soruları	207
Mevcudun Muhali Meselesi	209
Kendim Olmak	211
İslam'a Doğru Koşanlar	214

Ufuk Darlığı ve Meselelerin Muğlaklığı	217
Bir Yaratıcı Olmasının Esrarı	219
Kamufle Olmuş Rahmet, Açığa Çıkan Rububiyet	221
Yeni Bir Dünya Gençliği	224
Kendine Gelemeyenler	226
Ne Oluyor Bu İnsanlara?	228
Sorumluluk Almaktan Korkan Gençlik, Öz Güven Patlaması	230
Allah'a Kavuşanlar ve Zirvedekiler	232
Beşeriyet Kalıpları, Kâinatın Gonca Gülü	234
Yıldızlara Seyahat, Aşkın Diriliği	236
Tufan Bozgunları, Tamir Yükümlülükleri	238
Ruh Dinginliği, Kalp Aritmisi, Huzur Solukları	240
Günahların Çıkmazlığı, Gel Çağrısı	242
Dertlerin Kalkınca Şaha, Bir Dua Yolla Allah'a	244
Gül Pembem	246
El Emin, El Emin	248
Kork Allah'tan	250
Ateşin Yakıcılığı, Yusuf'un Güzelliği	252
Büyüklerin İmtihanı	254
Ebu Cehil Tarlası	256
Nesibe Hatunlar, Zehra Analar	258
Bizim Evlatlarımız	260
Babasız, Annesiz Çocuklarımız ve Efendimiz	262
Hak Meselesi	264
Yurdum İnsanı	267
Ülküsü ve İdeali Olan Gençler	269
Parametreler	271
Adabımuâşeret	273
Büyüklerle Saygı	275
Kutsal Değerlerimiz	278
Bir Kazanç Uğruna	280
Selef Halefe Ne Bıraktı?	282

Fatih Gibi	284
Yapabileceğinin En İyisini Yapmak	286
Hani Benim Gençliğim Nerde?	288
Ortasındayız Kaderin	290
Ana Kuzuları	292
Firavunun Çocukları	294
O Parlak Gençler	296
En Güzel Dost ve Yardımcı	298
Lezzetleri Acılaştırın Ölüm	301
Mâsivâ mı Mahşer mi?	303
Sosyal Alanlar	305
En Hassas Terazi	307
Şöhret Vadileri	310
Aşılması Gereken Akabe	312
Gençliğe Kurulan Tuzak: Şehvet	313
Badirelerle Dolu Bir Hayat	315
Yalnız Başımıza Değiliz	317
Selam Yurdu Cennet	319
Mekânın Başka Buudu	321
Üstünlük Takvadadır	324
Çağı Anlamak	326
Mezarlık Bekçileri İmamlar	328
Tarihe Not Düşenler	330
Serbestlik ve İrade	332
Kanatlanan Himmetler, Âli Makamlar	333
Dergâha Sığınanlar	335
Kendilerine Yazık Edenler	336
Dinin Ayıbı ve Afetler	338
Temiz Bir Dünya	341
Gözleri Görmeyen Akrep ve Günahlar	344
Tamiri Mümkün Olmayan Hayatlar	346
Çok Vaktimiz Yok	347

Zaman Algısı ve Uçak Modu	349
Ters Giden Şeyler	351
Rehberî İtaat ve Mükellefiyet	353
Ne Gerek Var Dine ve Peygambere?	355
Âli Himmetler, Nur Yüzlüler	357
Dereden Tepeden Geçenler ve İlimle Yoğrulanlar	359
Kaynayan Cehennem	362
Azgın ve Zalim	364
Tabiatı Yırtmak ve Metafizik Bir Sunuş	365
Duvarı Asılı Resim	368
Teheccüde Kalkmışım	370
Dedemden Kalanlar	372
Şahlanışa Geçenler	374
Endam Aynası	376
Liderlik Yönetimi	379
Beklentisiz Olmanın Bir Başka Yönü	381
Yağmurdan Sonra	382
Çile, Çilem	384
Yeşerme Ümitleri	386
Tozlaşma mı? Yozlaşma mı?	388
Nereye Gidiyor Bu Asır?	390
Çınarların Heybeti, Çağlayan Şelale	392
Nur Deryası Kur'an'ı Anlamak	394
Kalbe Cila Zikirler, Ruha Nefes Aldıran İbadet	396
Gençlik de Bir Gün Gider; Kalır Geride Keder, Hüzün ve Elemler	398
Cennete Ulaştıran Ameller, Ümitlerin Bolluğu	400
Vatanımda Ölmek İstemiyorum	401
Tenperverlik, Tul-u Emel ve Hedeflerin Küçülmesi	403
Beyaz Atlı Süvari	405
Foterli Genç	407
Yıldırım Çarpması	408
Yaşlanmadan, Yaslanmadan	410

Kabir Kapısı, Cennet Koridoru, Mahşer Yeri Mizan	412
Yunus Emre'yi Anlamak: Aşka Götüren Yol	414
Sevgi Seli, İnsanlık İdeali	416
Varlık Musikisinde Genç Bakış	418
Sevdim!	420
Masumiyeti Koruma	422
Önceden Nasıldık, Şimdi Nasılız? Muhasebe Şuuru	424
Ah Bir Gün Nasip Olursa Cennetten Bakmak...	425
Sevda Yürekler	426
Rahleitedris	428
Bir Çoban Hikâyesi	429
Veda Ederken	431

Neredesin Ay Yüzlüm? (Önsöz)

Bak yine bu akşam bir hayaldeyiz ay yüzlüm. Kulağımızda hasret rüzgârının uğultusu, yüreğimizde hicranın açtığı yaralar, şafak televvünümüzde senin hayalin var. Bu akşam buhurdanın yaydığı misk u amber kokuları sinelerimize dolarken o güzel kokular içerisinde sen yoksun, senin kokun yok. Neredesin ay yüzlüm?

Bugün üç beş kalbi kırık, mahzun gönülle kuruldu muhabbet otağımız. Muhabbetimiz, çöle düşen yağmur gibi yüreklerimizi ıslatırken yeşeren çiçeklerde sen yoksun, neredesin ay yüzlüm?

Gözlerimiz hicranla seni ararken Mekke'den aziz hatıraların düşüyor aklımıza; sokaklarında alımlı yürüyüşün vardı, ayaklarının altından dürülüyor gibiydi yer. Kâbe'yi andıran efsunlu bakışın vardı hayallerimizde ama şimdi sen yoksun aramızda. Neredesin ay yüzlüm?

Gecenin karanlığına düşen şamdanların ışığı gibi ruhumuza süzülen sohbetlerde, senin karanlığa ışık saçan hâlin vardı ama sen yoksun ay yüzlüm.

Çöl gecelerinin ayazında üşürken ateşin etrafına üşüştüğümüz gibi toplanmıştık. Senin sıcaklığın vardı ama sen yoksun ay yüzlüm.

Gönül dostlarının buluşma yeriydi burası; sevdaların konuşulduğu, ümitlerin anlatıldığı, aşkların ifadelere döküldüğü

Erkam bin Ebü'l Erkam'ın evi gibi. Bize en sevgili sendin ama sen yoktun ay yüzlüm.

İşte dostlara ikram edilen çayımız demlenmiş geliyor, buharı üstünde. Dostlarının; Ebû Bekir, Ömer, Osman, Ali, Talha'nın (radiyallahü anhüm) sana sunduğu kadehler gibi. Buram buram dostluk, kardeşlik, arkadaşlık var dostlarınıninki gibi ve en iyi arkadaşımız sendin ama sen yoktun ay yüzlüm.

Uzanırken ellerimiz çay bardaklarına, bir zamanlar Medine kuytularında seninle yudumlanan muhabbet şerbetleri geliyor aklımıza. Payanda oluyor zemzem gibi boğazımızdan aşağı akan demli çaylar sensizliğimize. O içimize hoş bir tat bırakırken senin tatlı hâlin yoktu ay yüzlüm.

Biri söz almış bir şeyler anlatıyordu; bu hatip, dalından taze koparılmış, rüzgârın haşinliğine uğramış ve arkadaşlarından ayrılmış bir çiçektir. Tıpkı Necâşi'ye seni anlatan ammizâden Cafer (r.a.) gibi. Senin gidişinin ardından Bilal'in (r.a.) haykırışları gibiydi her ağızdan çıkan; hazîn ve mükedderdi. Ayrılıktan şikâyet eder olmuşlardı. Medine'de seni sevenler ve seni anlatanlar gibiydi nâşideler ama sen yoktun ay yüzlüm.

Bu akşam da hüznle geçmişti. Tıpkı Mekke'den ayrı geçirdiğin hüznün yılları gibi. Ayrılık yüreğimizdeki mâtemi harlamıştı, Hatice (r.anha) validemizin vefatı gibi. Acılarımız vardı bize kendimizi unutturan ama acılarımıza çare ve bize kendimizi hatırlatan sen yoktun.

Sen rahmet peygamberiydin, “(Ey Muhammed!) Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.”¹ buyrulduğu gibi.

1 Enbiya Suresi: 21/107

Sensiz varlık gabîleşmiş ve vahşileşmişti. Şimdi aynısını biz yaşıyoruz asrımızda ama bize el uzatacak Muhammedî ruh yok. Merhamet edecek sen yoktun ay yüzlüm.

İşte gece olmakta, sensiz günlerin Mekke'si gibi karanlığa gömülüyoruz. Bir bir boşalıyor odadaki kalabalık, gökyüzünde kayan yıldızlar gibi. Yine baş başaydık abd-i kadîm ile hasretle. Hasretin her yeri sarmıştı ama sen yoktun ay yüzlüm.

Uykulara devrettim hasret nöbetimi; bir umut orada açar mı senin hayalin diye. Tıpkı kabristanındaki incilerin Ebu Bekir ve Ömer'in seni orada aradığı gibi. Rüyalar da senin hasretinle doluydu, gözlerim orada da seni aradı ama sen yoktun ay yüzlüm.

İşte yine sensiz bir sabah daha olmakta, tabîindeki sensiz günler gibi ama umutla. Güneş'in şavkı doldurmuştu bütün odayı senden sonraki asırlarda doğan Geylânîler gibi. Seher yeliydi serin serin pencereden dolan, sufilerin yüreğindeki lahuti esintilere denk. Sabahın coşkunuğu, İslam'ın sabahında olduğu gibi. Ama yüreğimde sana vuslatın coşkunuğu yoktu ay yüzlüm...

Neredesin ey âlem-i İslam'a şan ve şeref katan necip milletin evladı? Size âguşunu açmış duruyor Peygamber. Onlar kanlarıyla toprağı sulamış, din ve mukaddesat yeşertmişti. Ulu mabetlerde sessiz hatıralar bıraktılar. Ezan-ı Muhammedî duyuyorsun günde beş kez, göklere yükselen minarelerden. Aziz birer yâd-ı cemildiler. Onlar köklerini mazide böyle, sen nesli âtî olarak neredesin ay yüzlü gençliğim?

Hangi millet vardır ki köklerinden uzaklaştığında yaşasın? Hangi toprak var ki susuz çatlamasın? Hangi çiçek var ki Güneş'i görmeden açsın?

Kolay değildi insana şan ve şeref veren Müslümanlık. Asrı-saadette biat ne ise hakiki bir Müslüman da musibetlerle yoğrulacaktır. Mengeneden mengeneye girecek, dar geçitlerden geçecek, ızdırapla inleyecek ama yine de “İmanımdan dönmem!” diyecektir; Habbâb bin Eret, Ammâr bin Yâsir, Abdullah bin Huzâfe es-Sehmî (r.a.) gibi. Onlar çeşitli zorluklar ile sınanmış ama yine de imanlarından dönmemiştir.

Ama şimdilerde İslam kolaylaştı. Müslümanlık çocuk oyuncacı, müminin itibarı beş paralık oldu. Neden mi? Dinini ucuza satanlardan dolayı. Dili âlim kendi münafıklardan dolayı. Paraya pula tapmış, şeytanlaşmış fakat İslam’dan dem vurmaya bırakmayanlardan dolayı. Bir de heveslerinin peşinde koşanlar var. “Ver Allah’ım, ne verirsen kabulümüzdür.” diyenler. Sanki Allah (c.c.) bir şey vermese kulluk yapılmayacakmış gibi davrananlardan dolayı.

Dindarlığı kindarlık bilenler, siyaset ve politika ile dine hizmeti vazife bilen ama irşâd ve tebliğden haberi olmayanlar... İlim görmemiş, rahlenin başında oturmamış ama kalem oynatmaktan geri durmayan, söz söylemekten imtinâ etmeyen, cehenneme doğru giderken hiç frene basmayan, Ebû Leheb tim-sâli olanlardan dolayı.

İslam zorluk dini imiş gibi şeriat-ı Muhammedî’yi zor ve anlamsız gösterenlerden; İslam’ın dışında inanç ve fikirlere hayat hakkı tanımayan, gül devrini unutanlardan dolayı. Rıza peşin-de koşacağı yerde sokaklarda kavga edecek adam arayan, kalbi mescitlerden uzak, namaz ve ibadetle hiç barışmamış, bir gün olsun yüzü gülmemiş olan nâdanlardan dolayı.

Din şimdi mi kötü oldu? Yoksa onu taşıyamayan, suret-i haktan görünenlerde mi problemler var? Ebû Cehil’lerle Ebû

Bekir'leri karıştıranlarda, tiran bozması Firavun'un temsilcileri ile tanımlanan bir din anlayışında mı problem var? Gençliğe bırakılan, işte bu felaket üstüne felaket bir hâldir.

Hâlbuki maziye bir bakıverin. An olur ki hayali cihana değer. Yüzlerce yıllık tarihimizde ne güzel tablolar var. Hiç değilse bir kültürümüz, medeniyetimiz var imiş. Kimse beğenmezse beğenmesin ama yıllarca dünya devletler ve medeniyetler muvazenesinde söz söyleyen bir mirasa sahipmişiz. Hangi taşı yerinden oynatsak bir hatıra gizli. Toprakla bütünleşmişiz. Toprak zaman olmuş ana gibi şehitlerimizi sarmış, zaman olmuş sevinçlerimizde ortak olmuş, türkü olmuş, nefes olmuş, Anadolu olmuş.

Şimdi neredeyiz genç kardeşlerim? Bu değerlerin neresinde? Kime benzedik? Kim gibi ve kiminle yaşıyoruz? Bir hedefiniz ve idealiniz var mı? Yoksa siz de mi medeniyetin zararlı, uyuşturucu ağına düştünüz? Dünyevi istikbal mi düşünüyorsunuz? Yoksa bunun sizi kurtaracağını mı düşünüyorsunuz? “Son model uçaklara binersen Sırât'ı da öyle geçerim.” diye mi düşünüyorsunuz? Yanmayan elbise icat edip cehennemden kurtulmak, bir yolunu bulup kara deliklerden geçip cennete gitmek mi istiyorsunuz? Antrparantez; inkisârım teknik ve teknolojiye değil, onlarla İslamı düşünce ve yaşamı buluşturamayanlara ya da onlara aldanıp insanları insani özden, din ve maneviyattan uzaklaştıranlara.

Bir şeyi hesaba katmıyorlar. Rabb'in seni ve ona selim kalple gitmeni bekliyor.

“Ey Rabb'ine itaat edip huzura eren nefis! Rabb'ine dön, sen O'ndan razı, O da senden razı olarak. İyi kullarımın arasına gir. Cennetime gir.”²

2 Fecr Suresi: 89/27, 28, 29, 30

Zaten bahsettiğimiz ikbal, o has kulları için hazırlanmış bir hâlde. O, size anne ve babanızdan daha müşfikdir. Şu hadisi de hatırlayın:

“Resülullah Aleyhüssalatü vesselama bir grup esir getirilmişti. İçlerinde bir kadın vardı. Sağa sola koşuyor, esirler arasında bir çocuk bulduğu zaman onu yakalayıp kucaklıyor, göğsüne bastırıyordu. Dikkatleri çeken bu manzara karşısında aleyhissalatü vesselam: ‘Bu kadının, çocuğunu ateşe atacağına kanaatiniz olur mu? dedi. Bizler: Hayır diye cevap verince: Allah’ın kullarına olan rahmeti, bu kadının çocuğuna olan şefkâtinden fazladır.’ buyurdu.”³

Lakin yine de dünyayı, hayatı, kaza ve kaderi, kul ve Rabb münasebeti gibi ince meseleleri anlamakta zorluk çekiyorsanız buyurun bunları beraber anlamaya çalışalım.

Evet, önsöz yerine yazdığımız bu yazı, gençlikle soru-cevap tarzında bir metindir. Hazreti Erkam’ın (r.a.) evinde başlayan İslam’ın öyküsü yirmi birinci asrın algısı ile anlatılmaya çalışılmıştır. Gençlere mahsus gibi olsa da herkesin istifade edebileceği bir kitap oluştu. Ümit ediyorum ki herkes için bilgilendirici ve verimli olur.

Saygı ve sevgilerimle.

3 Buhari, Edep, 18; Müslim, Tevbe, 22, (2754)

Kırmızı Lâleler

Vaktiyle bir parça ip bağladığı sepetiyle yük taşıyarak hamallık yapan bir adam varmış. Eşya taşıtacak olanlar bu adamı bulur ve taşıtırlarmış. Adam ne kadar yük varsa bu sepete yükler, sonra sepeti sırtına bağlar ve istenilen yere götürüp parasını almış.

Günlerden bir gün bir adam çıkmış ve bu hamala demiş ki; “Yahu kardeşim, sen şu benim eşyaları taşısan, şu parayı da alsan.”

Hamal, “Pekâlâ efendi oğlum, zaten benim işim bu.” demiş.

Adam hamalın bu samimi sözlerinden memnuniyet duymuş ve içinde, ona bir iyilik yapma düşüncesi doğmuş. Bir fırsatını bulup bu fakir adamcağızı ihya etmek istemiş. Hamallık yapan adam malları sırtına yükleyip bağladıktan sonra beraber yola koyulmuşlar. Bir suyun yanına gelene kadar ilerlemişler. Adam hamala, “Bey amca, şu suyun başında biraz dinlensek, hem de biraz karnımızı doyururuz. Ne dersin?” demiş.

Adamcağız bir an önce malları götürmek istiyormuş ama yine de adamı kıramamış.

“Pekâlâ, buyurun o zaman.” demiş.

Bunun üzerine adam elini uzatıp sepetten güzel bir ekmekle tatlı yiyecekler çıkarmış. Güzel bir sofraya kurup oturduktan sonra başlamışlar yemeklerini yemeye. Hamal hiç konuşmuyor ve yanındaki adamın da kim olduğunu sormuyormuş. Adam ise onun tavırlarından, kendi hâlinde bir insan, kimseye zararı

olmayan bir pîr-i fânî olduğunu anlamış. Yemeklerini yedikten sonra tekrar yola koyulmuşlar. Bir zaman sonra yol bu kez bir ormana denk gelmiş. Ormanın içi büyük ağaçlarla ve vahşi hayvanlar ile doluymuş lakin ormanın böyle korkunç olmasına rağmen hamal hiç tereddüt göstermiyormuş. Hamalın aksine diğer adam çok korkmuş fakat hamalın bu tereddütsüz hâli dikkatini çekmiş. Kendi kendine ‘Kardeşim bu koskoca ormanda nasıl yol bulacağız ve vahşi hayvanlardan nasıl korunacağız?’ dediği anda hamal, adamın düşüncesinden habersiz, “Vallahi ben burarlardan geçerken buralarda sözü geçen, bilinen bir adamın adını söyleye söyleye geçiyorum ve yolumu buluyorum. Hiçbir şey de bana zarar vermiyor.” demiş.

Adam hayretle onda bir gizem olduğunu idrak etmiş. Hamalın bu tevekkülü ona güven duygusu vermiş ve ona itimat etmiş. Sonra yola devam etmişler ve ormanı geçip gitmişler.

Bu kez yolları güzel bir ovaya çıkmış. Bakmışlar ki bu ova rengârenk çiçeklerle ve en çok da kırmızı lâleler ile doluymuş. Adam burayı görünce hayret etmiş.

“Yahu ben buraya kavuşmanın hayaliyle yanıp tutuşuyordum, burası gerçekten harika bir yer.” demiş.

Bu kez hiç konuşmayan ve soru sormayan hamal merak etmiş. “Efendi oğlum, sen nasıl bir adamsın? O kadar varlık sahibisin ve şu sepette de belli ki çok değerli bir şey taşıyorsun. Buna rağmen benim gibi bir adamın her gün geldiği bu yolu bilmiyorsun?”

Adam, “Doğru söyledin.” demiş.

Hamalın sırtındaki sepeti omuzundan indirtip içindekileri yere döktürmüş. Sepetten çıkan bir tomar kâğıdın hepsini